

Волфъ. Дайте ми вашѣ-тѣ дѣсницѣ да ѣмъ цѣлунѣ и да ѣмъ нарощу съ сълзы — тойзи часъ еза мене светый — сега не ми е жално да умрѣмъ — само като бѣхъ живѣ, да видѣмъ това. О Боже! каква ли радость ще обземе нейны-тѣ свѣтлы родители, като чуѣтъ, че е жива дѣщиря имъ, която е седемъ години была покрита съ мракъ, като свѣтло-то слънце съ облакъ. Днесъ ще ся зарадва и старо и младо и ще прослави чудны-тѣ и преголъмы-тѣ дѣла божіи. Та ето и тази непроходима пустиня ся весели, дѣто е пазила таквѣзи невинность; а и тази кичеста шума трепти съ радостенъ листецъ, дѣто ѣмъ е осѣнявала и живѣ държала. О творче небесный! голѣми сѣ и чудни твои-тѣ работи! —

Графъ-тѣ. (*обърща ся къмъ ловцы-тѣ*). Идете нѣколцина отъ васъ въ дворъ-тѣ, и кажете на тѣстия ми — само съ добъръ начинъ — и донесете дрехи за Графицѣ-тѣ (*поклоняватъ ся и отваждатъ*)

Волфъ. А отъ гдѣ дойдохте вы тука Господинъ Графе!

Графъ-тѣ. Азъ, щомъ ся отдѣлихъ отъ васъ, трѣгнахъ по тѣзи пустинѣ, и зѣрнахъ нѣкого, да влѣзе въ пещерѣ тѣ; помислихъ: това е нѣкой пустинникъ или нѣкой звѣрка; дойдохъ до пещерѣ-тѣ и извикахъ: ако си человекъ, излѣзь. Тя излѣзе и тутакси мя позна.

Графица-та. Сега малко по преди бѣхъ Хунсъ, и Хансъ — и тѣ доста ся намѣчили и натеглили заради мене.

Графъ-тѣ. А кои сѣ тѣ хора?

Графица-та. Тѣ сѣ онѣзи двама-та, кой-то бѣхъ отредени да мя погубѣтъ. Аче проклетый